

udenfor Studvidde slaa Knaldhætter af og mene, at saa ere de tappre — det faae de os ikke til at gaa ind paa.

H. Larsen: Jeg skal ikke indlade mig paa denne Regnskabsopgjørelse mellem den ærede Ordsfører og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Leoborg). Det er Noget, som er foregaaet saa tidt, at jeg tror, at det snart ikke kan more Andre end de ærede Medlemmer selv. Jeg ønsker derimod med et Par Bemærkninger at omtale min Stilling til den vigtige Afstemning, som nu snart foregaa. Hvad er egentlig Bevillingen af en Finantslov? Det er Udtrykket af en Tillid til Regjeringen, som derved faar Nøglen til at fortsætte Statsstyrelsen i det følgende Aar. En Bevilling af en Finantslov er altsaa en Tillidsbevilling, og spørger man nu: Hvad har den ærede Regjering gjort for at erholde en saadan Tillid, da staa det for mig faaledes, at den ærede Regjering slet ikke har gjort Noget, hvorved den har for tjent denne Tillid. Kaster man Blikket ubadtil, ja, da samstemmer jeg med det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) i, at de Udsigter ganske vist ere noget mørke, noget sørgelige, saa der kan man ikke prise den ærede Regjering for noget glædeligt Udbytte. Men, naar man ser indadtil, navnlig paa Lovgivningsarbejderne, ser man da saa noget Udbytte, som Regjeringen der har faaet? Jeg tror, at Regjeringen ogsaa der staa med et meget fattigt Udbytte. Ja, det kommer rimeligvis til at staa med denne Finantslov; men jeg tror ikke, at denne Finantslov er noget rigt Udbytte. Alle de Love, som Folket, det store, menige Folk virkelig længes og sukker efter, hvor ere de egentlig blevne af? Det ser jo ud, som om de ganske ere skrindlagte; man har ikke set Noget til, at Regjeringen er kommen frem med Forslag om dem. Jeg kunde for Exempel nævne Lødbloven, hvor man endnu har Krigstoldskatten fra 1864, skjøndt jeg ikke indser, at Staten kan behøve den. Hvor bliver den ærede Krigsminister af, naar man kommer til at tænke paa en ny Straffelov for Krigsmagten? Vi have endnu her vanderende, barbariske Straffe overfor Danmarks Sønner, skjøndt de ikke findes i ret mange andre Lande, og vore Naboer ikke have dem. Det maa jo omtrent se ud, som om Danmarks Sønner ere værre end andre, men der ser man heller ikke Noget til Regjeringen. Man ser heller ikke Noget til Regjeringen enten paa Præstelønningsloven eller paa Præstefaldelsesloven. Der var ogsaa en anden Lov, som jeg tror, man kunde komme til at tænke paa, navnlig en ny Skattelov. Den Lov, vi nu have, er vel henved et Par Hundrede Aar gammel, og jeg tror ogsaa, det kunde være paa Tiden, at forandre de uretfærdige Skatter, der nu hvile paa Flertallet af

Folket. Jeg forstaaer saa meget godt, at den ærede Conseilspræsident ikke kommer frem med Noget derom. Jeg har hørt ham selv sige, at de gamle Skatter ere gode, og at han ikke trænger til nye. Dette Standpunkt kan jeg saa godt forstaa. Den ærede Conseilspræsident hører i sit private Liv til Forrettighedernes Mand, disse Forrettigheder, som ere skabte ved Fortidens Vold og Uret. Der var ogsaa en anden Lov, ja, det er mange Aar, siden den var fremme her i Thinget, men det er en Lov, som jeg tror, det var høist nødvendigt at faae gennemført, det er nemlig Fæsteloven; der ser man heller slet ikke Noget til den høie Regjering. Jeg antager, at, hvis der var nogen Regjering, som kunde gennemføre en saadan Lov, saa var det netop den nærværende. Ere af den ærede Regjerings Medlemmer ere jo selv Gudseiere, og jeg tvivler ingenlunde paa, at denne Regjering havde størst Magt til at sætte igjennem i Landssthinget, hvad den ansaa for rigtigt i saa Henseende, men jeg antager, at man ikke har nødig at være bange for, at denne Regjering skal komme frem med noget af disse Forslag. Jeg venter hverken, at den skal komme frem dermed eller gennemføre dem. Det forekommer mig, at det høitærede Ministerium staa fuldstændig afmægtigt med Hensyn til Gjennemførelsen af gode og nyttige Reforme overfor det store menige Folk her i Landet, og hvorfor? Fordi det høitærede Ministerium staa paa et helt andet System end den frie Folkevillie, Selvsjælfestanken, bærer henimod. Den høie Regjering staa paa et absolutistisk Standpunkt, og det har ikke hjemme i vor Forfatning. Jeg kunde ogsaa spørge, har nogen Regjering taget saa lidt Hensyn til Bælgerfolkets Dom her i Landet, som det ærede Ministerium har? Da Bælgerne til Folkethinget foregik den 25de April 1876, som bekjendt paa Besæftningsspørgsmaalet, sendte Bælgerfolkets Landet over et saa stort, ja, jeg kan gjerne sige et saa knusende Flertal ind imod Ministeriet, men hvad gjorde det høitærede Ministerium? Det blev ganske rolig siddende, men lod derimod sin Plan falde, og da hørte man jo, at den ærede Conseilspræsident sagde, at Bælgerne kunde ikke være Dommere i deres egen Sag. Naar man tager dette i og for sig, saa antager jeg, at det er den stærkeste Underkjendelse af Bælgerfolkets Dom. Gaar man saa længere frem til 1877, da forelaa der en rig og rundelig Finantslov til Ministeriet, men da opfandt jo den høitærede Conseilspræsident de fem bekendte Kardinalpunkter, og derover valtede vi. Derefter kom Provisoriet, som jeg ikke skal omtale, det er omtalt nok. Men hvad der stod i Forbindelse dermed, var det, at man i et Blad, som man jo formodede, og som jeg ogsaa tror, stod den høitærede Regjering meget nær og udtalte dens Lanker, faae den Udtalelse: „Nu er Retten vejen for Magten, indtil der af Magten vøges en ny Ret“, det